

rakennuskaavaehdotus mahdollisesti erinäisin muutoksin soveltuisi lopullisen asemakaavan pohjaksi, ja sen toteuttamisesta johtuvien taloudellisten kysymysten ratkaisu olisi jätettävä vastaisen lainsäädännön varaan, varsinkin koska tekeillä olevasta asemakaavalakiehdotuksesta todennäköisesti jonkun ajan kuluttua tulisi laki.

Kaupunginaseமாகাা-arkkitehdin lausuntoon muuten yhtyneen rahoituskamarin ehdotuksesta kaupunginvaltuusto päätti¹⁾ jättää Oulunkylän asemakaavan hyväksymisen ratkaisematta, kunnes mainittu kunta oli liitetty kaupunkiin.

Myöhemmin Oulunkylän kunnanvaltuusto ilmoitti²⁾ päättäneensä antaa kysymyksen oman asemakaavan laatimisesta Oulunkylän kunnalle tällä kerralla kokonaan raueta.

Lausunto Kulosaaren huvilakaupungin asemakaavaehdotuksesta. Läänin maaherra oli maistraatin välityksellä pyytänyt kaupunginvaltuuston lausuntoa Kulosaaren huvilakaupungin kunnanvaltuuston laatimasta mainitun huvilakaupungin asemakaavaehdotuksesta. Kaupunginaseமாகাা-arkkitehdin lausutua mielipiteenään, että asemakaavan vahvistaminen olisi siirrettävä tuonnemmaksi tai vahvistuksesta ainakin erotettava kaupungille kuuluvat Kulosaaren alueet, ja kaupungin yleisten töiden hallituksen yhdyttyä tähän rahatoimikamari anoi, että kaupunginvaltuusto lausunnossaan esittäisi kyseisen asemakaavan vahvistettavaksi muilta osiltaan paitsi niiden kaupungille kuuluvien alueiden suhteen, jotka sijaitsivat karttaan merkityn rajaviivan pohjois- ja länsipuolella. Valmisteluvaliokunta palautti kuitenkin asian kamariin antaen sille tehtäväksi ryhtyä neuvotteluihin Kulosaaren huvilakaupungin kunnanviranomaisten kanssa asemakaavaehdotuksen muuttamisesta siten, että sitä ei ulotettaisi käsittämään saaren pohjoisosassa olevia kaupungin alueita. Neuvottelujen kyseisessä suhteessa päätyttyä siihen, että asemakaavasta erotettaisiin kaupungin omistamat alueet, ottamatta lukuun muutamia yksityisiä tontteja, jotka sijaitsivat yksityisten omistamien alueiden keskellä ja joiden muodostusta sen tähden ei voitaisi millään tavoin muuttaa, valtuusto kamarin ehdotuksesta päätti³⁾ maaherralle annettavassa lausunnossa ehdottaa kyseisen asemakaavaehdotuksen vahvistettavaksi, kuitenkin siten, että vahvistuksesta erotettaisiin ne kaupungille kuuluvat alueet, jotka oli merkitty lausuntoon liitettynä karttaan.

Erään Kulosaaren osan jaotuskaava. Kulosaaren huvilakaupungin⁴⁾ asemakaavaa koskevan asian yhteydessä valmisteluvaliokunta antoi³⁾ rahoituskamarille tehtäväksi velvoittaa kaupungin yleisten töiden hallituksen laatimaan sen kaupungille kuuluvan Kulosaaren osan alustavan jaotuskaavaehdotuksen, joka ei sisältynyt kyseiseen kaupunginaseமாகাা-vaan.

2. Kiinteän omaisuuden hankintaa ja kaupungille kuuluvan tuollaisen omaisuuden luovutusta koskevat kysymykset.

Talin kartanon ostaminen. Vapaaherra A. Ramsay y. m. olivat tarjonneet kaupungin lunastettavaksi 15,500,000 markasta Talin kartanon, johon

¹⁾ Valt. pöytäk. 12 p. helmik. 16 §. — ²⁾ S:n 16 p. huhtik. 26 §. — ³⁾ S:n 18 p. kesäk. 2 §. — ⁴⁾ Ks. ylemp. t. s.

kuului 196 ha maa-alueita ja 19 ha vesialueita ja joka käsitti Helsingin pitäjän Talin kylässä sijaitsevat Lassas-nimisen verotilan n:o 1 ja Martis-nimisen verotilan n:o 2. Ehdotettuun kauppaan sisältyi kolmisenkymmentä rakennusta, mutta ei satoa eikä irtaimistoa. Rahatoimikamarin lähetettyä tarjouksen kaupungin yleisten töiden hallitukseen lausunnon antamista varten ja tämän jätettyä sen kolmen jäsenenä muodostaman arviolautakunnan tutkittavaksi mainittu lautakunta paikalla toimitetun katselmuksen jälkeen puolsi kartanon ostoa edellyttäen, että hinta alennettiin 11,826,000 markkaan, minkä arvoiseksi kartano katselmuksessa oli arvioitu. Arviosumma ei käsittänyt kartanon vesialueen eikä myöskään rakennusten hintaa, jotka kaupunginarkkitehti oli arvioinut 542,950 markaksi. Mainittu hallitus yhti arviolautakunnan lausuntoon.

Rahatoimikamari huomautti kaupunginvaltuustolle sen jälkeen antamassaan esityksessä¹⁾, että Talin kartanon omistamisesta olisi kaupungille huomattavaa etua. Koska kaupungin ennestään omistama Reimarsin tila idässä rajoittui Talin kartanon maihin, saisi kaupunki siten käytettäväkseen varsin laajan, yhtenäisen maa-alueen. Kaupungin Pitäjänmäen aseman läheisyydessä omistama alue suurensi huomattavasti ja sitä voitaisiin vastaisuudessa käyttää tehokkaammalla tavalla. Rantarata kulki kartanon maiden läpi ja Pitäjänmäen asema-alue oli niistä lohkaistu. Reimarsin tilalla oli jo asutusta, ja se kasvaisi varmasti itsestään, jos kaupunki omistaisi Talin kartanon ja sen maille järjestäisi sopivia asutusalueita, mihin maaperä erittäin hyvin soveltui. Todennäköisesti teollisuuslaitoksiakin syntyisi asema-alueen ääreen. Tämä maanhankinta tarjoaisi sopivia paikkoja myöskin kunnallisille laitoksille. Vaikka kartanon rakennukset osittain olivatkin vähemmän tyydyttävässä kunnossa, kaupunki todennäköisesti voisi käyttää niitä johonkin tarkoitukseen. Kamari oli siis saanut sen käsityksen, että Talin kartanon ostoa oli puollettava, vaikkakin paraikaa käydyt neuvottelut Munkkiniemen, Haagan ja Leppävaaran ostosta raukeaisivat. Jos kaupunki ostaisi nämä tilat, olisi myöskin Talin kartanon liittäminen kaupungin omistamiin alueisiin vielä välttämättömämpää. Ottaen huomioon nämä seikat kamari oli ryhtynyt myyjien kanssa neuvotteluihin, joiden tuloksena oli ollut hinnan alentaminen 13,000,000 markkaan, mikä vastasi 6:65 markkaa m²:ltä, vesialueen ja rakennusten arvoa mukaan laskematta, sekä kamarin mielestä kaupungille edullisten maksuehtojen saanti.

Asiaa esiteltäessä kaupunginvaltuusto päätti²⁾ kamarin ehdotuksen mukaisesti:

että Helsingin pitäjän Talin kylässä oleva Talin kartano ostettaisiin 13,000,000 markan hinnasta;

että kauppahinta oli suoritettava siten, että 3,000,000 markkaa maksettiin käteisellä kauppakirjaa allekirjoitettaessa ottaen huomioon tilaa raskastavat kiinnitykset ja 10,000,000 markan suuruisesta kauppahinnan loppuosasta laadittiin viisi 2,000,000 markan velkakirjaa, jotka oli maksettava lokakuun 1 p:nä jatkuvasti viiden vuoden aikana, ensi kerran lokakuun 1 p:nä 1931; velkamäärien korko olisi 5 ½ % ja suoritettaisiin touko- ja lokakuun 1 p:nä;

että vastaanotto tapahtuisi heti kauppakirjaa allekirjoitettaessa;

että yllä mainittu käteissumma oli etukäteen maksettava kaupunginkassasta; sekä

¹⁾ Valt. pain. asiakirj. n:o 4. — ²⁾ Valt. pöytäk. 2 p. huhtik. 19 §.

että kauppasumman määrät vastaisuudessa oli merkittävä kaupungin menoarvioon.

Tuurholmassa olevan huvilatilan osto. Filosofiantohtori H. Ramsay oli 570,000 markan hinnasta tarjonnut Tuurholmassa omistamansa, palstat R. n:o 1.1 ja Hälviksäng R. n:o 1.8, pinta-alaltaan yhteensä 24,000 m², käsitettävän huvilatilan ynnä sillä olevat rakennukset ja laitokset kaupungin lunastettaviksi. Kaupungin yleisten töiden hallitus, joka oli arvioinut itse tilan 400,000 markaksi ja rakennukset 134,700 markaksi, puolsi tarjouksen hyväksymistä huomauttaen, että kaupungille oli tärkeätä vähitellen hankkia omistusoikeus koko Kruunuvuoren selän kohdalla olevaan Degerön osaan, varsinkin sen johdosta, että tilan ranta-alue tuonnempaan, Herttoniemen satamalaitteiden tultua rakennetuiksi, kävisi kaupungille arvokkaaksi. Näihin näkökohtiin kamari yhtyi viitaten lisäksi m. m. siihen, että kaupungin maat joka puolelta ympäröivät tilaa sekä että sen kaunis asema ja puistomaiset laitokset tekivät sen maat paljon koko Tuurholmaa arvokkaammiksi. Rakennusten suhteen kamari katsoi todennäköiseksi, että yksityiset yleishyödylliset yritykset pyrkisivät saamaan niiden omistusoikeuden. Kamarin ehdotuksen mukaisesti kaupunginvaltuusto päätti¹⁾ 570,000 markan hinnasta ostaa kyseisen huvilatilan sekä sillä olevat rakennukset ja laitokset; vastaanotto tapahtuisi heti kun kauppakirja oli laadittu; kauppahinta maksettaisiin käteisellä ja sen määrä merkittäisiin kaupungin v:n 1931 menoarvioon.

Vantaanjoen rannalla olevan maakaistaleen lunastaminen. Eräälle etupäässä uintipaikkana käytetylle Vantaanjoen rannalla olevalle yhteismaalle Toivolan koulukodin tontin läpi johtavan tien varrella olevien istutusten tällaamisen ja muiden tämän tien vilkkaan liikenteen tuottamien häittain välttämiseksi lastensuojelulautakunta oli anonut, että rahatoimikamari ryhtyisi sellaisiin toimenpiteisiin, että kaupunki kokonaan lunastaisi kyseisen yhteismaan, jonka osakas se oli, sekä luovuttaisi koulukodin alueen ulkopuolelta uuden 100 m:n pituisen ja 10 m:n levyisen uinti- ja venepaikan ja rakennuttaisi sille tien. Asettamalla tauluja, joissa vanhan tien ja rannan käyttö kiellettäisiin, ja mahdollisesti sulkemalla tämä tie saataisiin yleisö käyttämään uutta paikkaa, jolle Pakinkylän asukkaat helpommin pääsisivät ehdotettua uutta tietä pitkin. Murmästarsin kantatilan omistajien sitouduttua yhteensä 2,730 markan hinnasta luovuttamaan 312.5 m² käsittävän osuutensa kyseiseen yhteismaahan ja kaupungin yleisten töiden hallituksen arvioitua uuden 6 m:n levyisen tien kustannukset 95,000 markaksi kaupunginvaltuusto päätti²⁾ kamarin ehdotuksesta:

lunastaa kyseisen rantakaistaleen yllä mainitusta hinnasta ehdoin, että myyjät eivät ainoastaan luopuneet tieoikeudestaan, vaan myöskin, jos yhteismaalle vastedes ilmaantui muita omistajia, sitoutuivat näille maksamaan heille kuuluvan osan kauppahinnasta;

luovuttaa Vantaanjoen rannalla olevaan kaupungin omistamaan Murmästarsin tilaan kuuluvasta alueesta yleiseksi vene- ja uintipaikaksi 10 m:n levyisen ja 100 m:n pituisen kaistaleen sekä pidättää kaupungille vapaan määräämisoikeuden tämän alueen tulevaan asemakaavaan nähden;

luovuttaa mainitusta uintipaikasta tarvittavan alueen tien rakentamiseen peltojen halki n. s. Peltotielle;

korkeintaan 95,000 markan kustannuksin rakennuttaa 6 m:n levyisen

¹⁾ Valt. pöytäk. 21 p. toukok. 19 §. — ²⁾ S:n 18 p. kesäk. 14 §.

ja rautalanka-aidalla varustetun tien, jota kaupunki vastedes ylläpitäisi samaten kuin uimarantaa; sekä

määrätä edellä mainittuja kustannuksia varten v:n 1931 talousarvioon merkittäväksi enintään 97,730 markkaa, josta kuluvana vuonna etukäteen saisi käyttää perustamiskustannuksiin ja kauppahinnan maksamiseen tarvittavan määrän.

Punavuorenkadun tontin n:o 6 osto. VI kaupunginosan korttelissa n:o 111 sijaitsevan Punavuorenkadun asuntotontin n:o 6 omistaja oli rahatoimikamarille tarjonnut mainitun tontin kaupungin lunastettavaksi 1,600,000 markasta, mikä hinta myöhemmin oli alennettu 1,350,000 markkaan. Suomenkielisten kansakoulujen tarkastaja huomautti tämän johdosta, että tontti erittäin hyvin soveltui viereisen Snellmaninkoulun tarpeellista lisärakennusta varten sekä sen pihamaan laajentamiseen, ja lastentarhain tarkastaja lausui toivomuksen, että jos kaupunki osti ja rakennutti tontin, siltä varattaisiin tilaa lastentarha Vuokolle ja koululaisten päiväkodille, jotka olivat sijoitetut huonosti sopiviin vuokrahuoneistoihin Punavuorenkadun 7:ään ja Perämiehenkadun 5:een. Kaupungin yleisten töiden hallitus sitä vastoin esitti ehdotuksen evättäväksi, koska kaupunki tätä nykyä ei välttämättä tarvinnut tätä tonttia ja myöskin sen johdosta, että Snellmaninkoulun lisärakennuskysymykseen liittyi erinäisiä vaikeuksia. Rahatoimikamari katsoi puolestaan mainitun tontin oston kaupungille edulliseksi. Sen kautta tulisi Punavuorenkadun koulutalon ja sen pihamaan vastainen laajentaminen sekä tarpeellisen lisätilan lastentarhoille hankkimisen mahdollisuus turvatuksi. Suunniteltuun uudisrakennukseen voitaisiin myöskin sijoittaa kunnan voimistelusalaja, jolloin tuntuva puute korjautuisi. Joka tapauksessa kaupungille olisi tärkeätä saada tontti kohtuullisesta hinnasta, vaikka sitä vastaisuudessa ehkä käytettäisiinkin toiseen tarkoitukseen. — Rahatoimikamarin ehdotuksen ¹⁾ mukaisesti kaupunginvaltuusto päätti ²⁾ 1,350,000 markan hinnasta ostaa tontin ja merkitä tämän rahamäärän kaupungin v:n 1931 menoarvioon.

X kaupunginosan korttelin n:o 296 a tehdastontin n:o 2 ostaminen. Kaupunginvaltuusto oli v. 1929 evännyt ³⁾ johtaja G. Stenmanin tarjouksen Aktiebolaget Sörnässtrand nimisen yhtiön osakkeiston myynnistä kaupungille; mainittu yhtiö omisti Hakaniementorin varrella olevan X kaupunginosan korttelin n:o 296 a tontin n:o 2 sekä sillä olevat makasiinirakennukset. Johtaja Stenman uudisti tarjouksensa v. 1930, jolloin hän oli alentanut osakkeiden hintaa 1,000,000 markkaa eli 2,000,000 markkaan; kiinteistön kiinnitykset olivat yhteensä 7,016,672: 24 markkaa. Kaupungin yleisten töiden hallitus, joka jo edellisenä vuonna oli puoltanut kauppaa, ehdotti uuden tarjouksen hyväksymistä ja lähetti samalla rahatoimikamarille kaupunginasema-kaava-arkkitehdin tarjouksen hyväksymistä edellyttäen laatiman Hakaniementorin järjestelyehdotuksen, minkä jälkeen kamarikin samoin kuin v. 1929 erinäisin ehdoin puolsi kyseisen osakkeiston ostoa. Kamarin ehdotuksen ⁴⁾ mukaisesti kaupunginvaltuusto päätti ⁵⁾:

lunastaa Aktiebolaget Sörnässtrand nimisen osakeyhtiön kaikki 100 osaketta 2,000,000 markan hinnasta edellyttäen, että myyjä sitoutui vastaamaan kaikista yhtiön kiinnittämättömistä veloista, kaikista kesäkuun 1 p:ään 1930 saakka yhtiön maksettaviksi lankeavista koroista sekä myöskin yhtiön rasituksista mainittuun päivään asti, mutta myyjä oikeutettiin samaan aikaan asti nostamaan yhtiön kiinteistöstä tulevat vuokrat;

¹⁾ Valt. pain. asiakirj. n:o 8. — ²⁾ Valt. pöytäk. 21 p. toukok. 15 §. — ³⁾ Ks. v:n 1929 kert. s. 14. — ⁴⁾ Valt. pain. asiakirj. n:o 7. — ⁵⁾ Valt. pöytäk. 7 p. toukok. 22 §.

ottaa kaupungin v:n 1931 menoarvioon määrärahan tonttikaupan aiheuttamia menoja varten; sekä

antaa rahatoimikamarille tehtäväksi laadittua ja antaa valtuustolle Hakaniementoria ja siihen rajoittuvia alueita koskevan kaupunginasemakaavan muutosehdotuksen sekä ryhtyä kaikkiin muihin tästä johtuviin toimenpiteisiin.

Kiinteistöjen ostaminen sairaanhoitotarkoituksiin. Kivelän sairaalan ¹⁾ laajentamista koskevan asian yhteydessä oli herätetty kysymys Lapinlahdenkadun 11:ssä ja Ilmarinkadun 6:ssa olevien talojen ostamisesta kaupungille, ja rahatoimikamari oli ehdottanut kaupunginvaltuustolle, että nämä molemmat kiinteistöt ostettaisiin, edellinen 5,500,000 ja jälkimmäinen 4,300,000 markasta. Valtuusto palautti ¹⁾ kuitenkin asian kamariin, jonka oli toimitettava kiinteistöjen arviointi ja annettava valtuustolle lähempi selvitys asiasta. Kaupungin yleisten töiden hallitus arvioi sen jälkeen Lapinlahdenkadun varrella olevan kiinteistön 5,000,000 markan ja Ilmarinkadun varrella olevan kiinteistön 3,888,000 markan arvoiseksi. Sairaalatarkastajan laskelmien mukaan edelliseen voitaisiin, sen jälkeen kun se oli sisustettu sairaanhoitotarkoitusta varten, sijoittaa 63 sairassijaa sekä päivystävän lääkärin, ylihoitajattaren, 6 osastonhoitajattaren, 26 alihoitajattaren ja 12 muun toimenhaltijan asunnot, jälkimmäiseen taas 129 hoitajattaren ja 6 muun toimenhaltijan asunnot; jos Kivelän sairaalan hoitajattaria siirrettäisiin jälkimmäiseen kiinteistöön, kaupunki saisi ostamalla ehdotetut kiinteistöt n. 130 uutta sairassijaa käytettäväkseen. Ilmarinkadun 6:ssa olevan talon omistajien alennettua talon hinnan 4,100,000 markkaan kamari m. m. esitti viitaten sekä sairaspaiikkojen että sairaanhoitohenkilökunnan asuntojen välittömään tarpeeseen:

että Lapinlahdenkadun 11:ssä olevasta talosta tarjottaisiin 5,000,000 markkaa;

että Ilmarinkadun 6:ssa oleva talo ostettaisiin 4,100,000 markan hinnasta;

että mainitut kiinteistöt sisustettaisiin ja luovutettaisiin sairaalatarkoituksiin; sekä

että kauppasummat, yhteensä 9,100,000 markkaa, suoritettaisiin etukäteen kaupunginkassasta ja merkittäisiin kaupungin v:n 1931 menoarvioon.

Asiaa esiteltäessä kaupunginvaltuusto hylkäsi ²⁾ rahatoimikamarin esityksen.

Tonttien lunastaminen Länsisatamasta y. m. johtavan liikenneväylän rakentamiseksi. IV kaupunginosan korttelissa n:o 169 sijaitsevien Lapinlahdenkadun tontin n:o 14 ja Työmiehenkadun tonttien n:ot 3 ja 5 omistajat olivat tarjonneet mainitut tontit kaupungin lunastettaviksi, kaksi ensinmainittua 3,200 markan ja viimeksimainitut 3,400 markan hinnasta m²:ltä. Rahatoimikamarin pyydettyä kaupungin yleisten töiden hallituksen lausuntoa asiasta ja tämän rakennuskonttorin satama- ja kaupunginasemakaavaosastojen lausuntoja satamaosasto ensin huomautti, että Länsisataman rakentaminen teki tarpeelliseksi huomattavia raidejärjestelyjä, jotka olivat vaikeasti soviteltavissa nykyisen satamaradan Leppäsuon huvila-alueen kohdalla muodostamaan ahtaaseen käänteeseen. Sen vuoksi oli tärkeätä, että käänteen sisäpuolelle rakennettaisiin satamaradan tasossa kulkeva katu. Tätä varten Rautatiekatu olisi jatkettava Runeberginkadusta Ruoholahdenkatuun. Tällainen esimerkiksi 20 m:n levyinen katu lisäisi satamaradan näkyvyyttä ja siten myöskin sen liikenne-

¹⁾ Ks. tätä kert. s. 26 ja seur.. — ²⁾ Valt. pöytäk. 16 p. huhtik. 32 §.

turvallisuutta, jota paitsi sillä olisi suuri merkitys lounaisten kaupunginosien sekä Töölön ja Kallion asutusalueiden väliselle katuliikenteelle. Tämän johdosta satamaosasto katsoi kaupungille olevan tärkeitä varata itselleen tarjottujen tonttien omistusoikeus, ennenkuin niille ehdittiin rakentaa arvokkaat kivialot. Pyydetty kauppahinta oli kuitenkin liian korkea, mutta 2,000 markan tai ehkä aivan vähän korkeampi hinta m²:ltä tuntui kohtuulliselta. Tontinomistajien sen jälkeen alennettua vaatimuksiaan siinä määrin, että kummastakin ensinmainitusta tontista pyydettiin 2,600 ja viimeksimainitusta 2,800 markkaa m²:ltä rakennuskonttorin kaupunginasemakaavaosasto esitti lausunnossaan Hietalahdentorin ja Töölön—Kallion alueiden välisen liikenneväylän suunnitelman. Sen mukaan Hietalahdenkatu laajennettaisiin 22 m:n levyiseksi ja jatkettaisiin korttelin n:o 167 läpi Lastenkodinkadun länsipään, jonka jälkeen tämä kulkuväylä johdettaisiin korttelien n:ot 169 ja 155 länsipuolitse Malminkadulle, joka satamaradan yli vievällä sillalla yhdistettäisiin Pohj. Rautatiekatuun ja jatkettaisiin edelleen Mechelininkadulle. Etel. Rautatiekatua taasen jatkettaisiin satamaradan korkeudella korttelien n:ot 169 ja 155 länsipuolitse vedetyn kadun alitse. Toteuttamalla tämä suunnitelma, jota lähinnä voitiin pitää vastaisena Töölön—Ruoholahden—Hietalahdentorin suurena liikenneväylänä, ratkaistaisiin pääasiassa myöskin kysymys Länsisatamasta johtavista uusista liikenneväylistä.

Kaupungin yleisten töiden hallitus katsoi puolestaan kaupungin asemakaavaosaston ehdotuksen erittäin tärkeäksi ja esitti, että lunastettaviksi tarjotut tontit ostettaisiin, jos ne voitiin saada 2,000 markan yksikköhinnasta m²:ltä.

Myöskin rahatoimikamari piti kysymystä hyvin merkityksellisenä ja ryhtyi sen johdosta kyseisten tonttien omistajien kanssa uudelleen neuvotteluihin, joiden tuloksena olivat uudet sitovat myyntitarjoukset, nimittäin Lapinlahdenkadun tonttia n:o 14 koskeva 2,400 markan yksikköhinnan mukaan, Työmiehenkadun tonttia n:o 3 koskeva 2,200 markan yksikköhinnan mukaan ja saman kadun tonttia n:o 5 koskeva 2,000 markan yksikköhinnan mukaan m²:ltä. Esityksessä kaupunginvaltuustolle kamari sen jälkeen huomautti m. m., että ajoissa oli pantava huomiota siihen seikkaan, että Länsisatamaan johtavat raidelaitteet tuli voida järjestää siten, että ne tulivat tarkoituksenmukaisiksi ja tehokkaiksi sekä ettei radan liikenneturvallisuutta vaarannettu. Jollei näitä vaatimuksia voitaisi täyttää, ei myöskään satama kaikkine kalliine laitoksineen vastaisi sen laajentamiseen liitettyjä toiveita. Kamarin mielestä olisi hyvin vähän kaukonäköistä ja kävisi todennäköisesti kaupungille varsin kalliiksi, jos tarjolla oleva tilaisuus satamaradan suoristamiseen tarvittavan maa-alueen lunastamiseen laiminlyötäisiin. Mitä taas suunniteltuun liikenneväylään tuli, oli erittäin tärkeitä, että se vastaisuudessa saatiin rakennetuksi. Sen kautta Vallila, Kallio ja Töölo pääsisivät erinomaiseen suoranaiseen liikenneyhteyteen kaupungin eteläosien sekä Länsisataman, Munkki- ja Hernesaaren sekä Merisataman kanssa. Näiden kysymysten ratkaisu riippui siitä, voiko kaupunki saada käytettäväkseen mainitut kolme korttelin n:o 169 myytäväksi tarjottua tonttia tai ainakin osan niistä. Kamari katsoi, että tässä tapauksessa olisi käytettävä samaa menettelytapaa kuin Kaisaniemenkatua laajennettaessa, nimittäin että kaupungin olisi lunastettava omakseen mainitut tontit, edelleen yksityiskohtaisesti määrättävä sekä satamaradan että uuden liikenneväylän tulevan suunnan ohjelma ja sitten myytävä ne tonttialueet, joita ei tarvittu näihin tarkoituksiin. Koska nämä alueet tulisivat sijaitsemaan vastaisen suuren liikenneväylän varrella ja niille voitaisiin rakentaa korkeat kivialot, tulisi kaupan tuloksena olla,

että kaupunki myöhemmin saisi takaisin lunastushinnan ja mahdollisesti sen lisäksi voittoakin. Kamarin esitys päättyi ehdotukseen, että kaupunginvaltuusto päättäisi:

lunastaa edellä mainitut kolme tonttia, nimittäin Lapinlahdenkadun tontin n:o 14 2,042,400 markan, Työmiehenkadun tontin n:o 3 2,613,600 markan ja Työmiehenkadun tontin n:o 5 2,316,000 markan hinnasta;

antaa suorittaa nämä kauppahinnat käteisellä syyskuun 1 p:nä, jolloin vastaanotto tapahtuisi ja tontteihin kuuluvat verot ja rasitukset joutuisivat kaupungin vastattaviksi;

ottaa huomioon edellä mainitun määrän, yhteensä 6,972,000 markkaa, kaupungin v:n 1931 menoarviota vahvistettaessa; sekä

antaa kaupungin yleisten töiden hallitukselle tehtäväksi aikanaan tehdä näiden tonttien oston aiheuttamaa kaupunginasemakaavanmuutosta ja raide-laitteita koskevat ehdotukset.

Asiaa esiteltäessä kaupunginvaltuusto päätti¹⁾ rahatoimikamarin vähemistön lausuman poikkeavan mielipiteen mukaisesti evätä tehdyt tarjoukset ja näin ollen myöskin kamarin esityksen kokonaisuudessaan.

Lönrotinkadun tontin n:o 30 myyntitarjous. IV kaupunginosan korttelissa n:o 81 olevan Lönrotinkadun n:o 30 asuntotontin omistajan esittämän tarjouksen mainitun tontin myymisestä kaupungille 4,500,000 markan hinnasta kaupunginvaltuusto hylkäsi²⁾ kaupungin yleisten töiden hallituksen ja rahatoimikamarin esitysten mukaisesti.

Kaupungin ja valtion välinen tilusvaihto. Kaupunginvaltuusto oli v. 1929 puolestaan hyväksynyt³⁾ kaupungin ja valtion välistä tilusvaihtoa koskevan sopimusehdotuksen. Tämän mukaan kaupunki, paitsi muuta, sitoutuisi luovuttamaan valtiolle rakennuskonttorin kaupunginasemakaavaosaston laattamattaman piirustuksessa n:oksi 215 c merkityn IV kaupunginosan korttelin, pinta-alaltaan 6,000 m², ja samassa piirustuksessa tarkemmin osoitetun, 4,800 m²:n suuruisen alueen saman kaupunginosan korttelin n:o 215 b luoteisosasta, jota vastoin kaupunki saisi valtiolta korvaukseksi saman kaupunginosan korttelin n:o 194 a (n. s. Turun kasarmin alueen), pinta-alaltaan 7,000 m², sekä Hämeentien leventämiseen tarvittavan 3,800 m²:n suuruisen osan keskusvankilan aluetta.

Sen jälkeen kun eduskunta oli hylännyt hallituksen tämän johdosta sille antaman promemorian, mistä seikasta valtuusto v. 1930 sai⁴⁾ ilmoituksen, valtio pani kysymyksen uudelleen vireille, minkä jälkeen posti- ja lennätintalon rakennustoimikunta sekä rahatoimikamarin edustajat ryhtyivät uusiin neuvotteluihin keskenään. Neuvottelujen tuloksena oli uusi tilusvaihtoehdotus, jonka mukaan kaupunki, muiden ehtojen pysyessä ennallaan, luovuttaisi valtiolle korttelit n:ot 215 b ja 215 c kokonaan, joista edellisen pinta-ala oli 6,600 m² ja jälkimmäisen 6,000 m², valtio taas kaupungille aikaisemmin ehdotettuja alueita lukuunottamatta n. 7,000 m²:n suuruisen alueen Helsingin kuritushuoneen alueen itäosasta. Rahatoimikamari kannatti tätä ehdotusta, kuitenkin lisäten siihen korttelin n:o 215 c kaakkoispuolella olevan avoimen paikan. Kamari esitti, että kaupunginvaltuusto päättäisi muuttaa edellä mainittua v. 1929 tekemäänsä päätöstä siten, että kyseisen päätöksen⁵⁾ muuten jäädessä voimaan kaupunki luovuttaisi valtiolle myöskin korttelin n:o 215 b eteläosan, pinta-alaltaan 1,800 m², edellyttäen, että valtio puolestaan luovut-

¹⁾ Valt. pöytäk. 27 p. elok. 19 §. — ²⁾ S:n 16 p. huhtik. 29 §. — ³⁾ Ks. v:n 1929 kert. s. 14. — ⁴⁾ Valt. pöytäk. 26 p. helmik. 38 §. — ⁵⁾ Ks. v:n 1929 kert. s. 14 ja seur.

taisi kaupungille 7.000 m²:n suuruisen, karttaan tarkemmin merkityn osan Helsingin kuritushuoneen alueesta ja ehdoin, että kaupunki olisi velvollinen järjestämään aukioksi ainakin korttelin n:o 215 c kaakkoispuolella olevan alueen pohjoisosan, joka laadittuun suuntakarttaan oli merkitty avoimeksi paikaksi. Sen lisäksi kamari ehdotti, että tämä uusi vaihtoehdotus kaupungin puolelta olisi voimassa kesäkuun 1 p:ään 1930 ja että kamari velvoitettaisiin ryhtymään päätöksen aiheuttamiin toimenpiteisiin. -- Kaupunginvaltuusto hyväksyi¹⁾ kamarin esityksen sellaisin muutoksin, että korttelin n:o 215 c viereiseen paikkaan nähden pysytettiin valtuuston aikaisemmin tekemässä päätöksessä, jonka mukaan kaupungin tuli järjestää aukio mainitun korttelin kaakkoispuolelle.

Myöhemmin ilmoitettiin²⁾, että eduskunta oli evännyt myöskin hallituksen eduskunnalle tekemän esityksen kyseisestä uudesta tilusvaihtoehtoksesta.

Kaupungin ja keskusvankilan välinen tilusvaihto. Kaupunginvaltuusto oli v. 1926 evännyt³⁾ kaupungin ja Sörnäisten keskusvankilan välistä tilusten vaihtoa koskevan rahatoimikamarin ehdotuksen. Valtion viranomaisten kanssa jatkettujen neuvottelujen jälkeen kamari v. 1930 antoi valtuustolle asiasta uuden esityksen, jossa se ehdotti, että valtio aluevaihdossa saisi 8,920 m² käsittävän alueen keskusvankilan länsirajalta, 4,640 m² käsittävän alueen keskusvankilan itärajalta, 840 m² käsittävän alueen viimeksimainitun rajan suoristamiseksi, ehdotetun uuden pohjoisrajan eteläpuolella olevan täytettäväksi tarkoitettua, pienehkön vesialueen sekä n. 3,000 m² käsittävän varastotontin vankilan lähellä olevalta Vanhankaupungin lahden satama-alueelta. Kaupunki taas saisi Hämeentien varrella olevan 2,560 m² käsittävän alueen, 3,230 m²:n suuruisen alueen keskusvankilan eteläpuolelta, 2,000 m²:n suuruisen alueen keskusvankilan itäpuolelta sekä vielä erään 7,520 m² käsittävän alueen. Sitäpaitsi oli vaihtosopimukseen otettava seuraavat ehdot:

a) että valtio sai edelleen pysyttää satamaradan pistoraitteen luona olevasta kääntöpöydästä keskusvankilan alueelle vedetyn rautatieraitteen, kunnes valtio omalla kustannuksellaan rakensi uuden raitteen kyseiselle alueelle, jolloin se sai kustantaa myöskin ensinmainitun raitteen poistamisen vaihdossa kaupungille joutuvalla alueella; mainitut raidetyöt oli suoritettava vaihtosopimuksen allekirjoittamisen jälkeisinä kolmena vuotena;

b) että kaupunki, katsoessaan etunsa sitä vaativan, rakensi keskusvankila-alueita ympäröivät kadut ja hoiti niiden kunnossa- ja puhtaanapidon; jos valtio rakensi tai luovutti muille rakennettaviksi näiden katujen varsilla olevia alueita tai tontteja, siirtyi vastaavien kadunosien kunnossa- ja puhtaanapitovelvollisuus voimassaolevien, kaupunginasemakaavaan kuuluvan alueen haltijoita koskevien määräysten nojalla tontin tai alueen omistajalle;

c) että valtion ei tarvinnut ottaa osaa satamaradan läheisyydessä, rautatiesillä luona olevan entisen viljamakasiinin ja valtion margariinitehtaan tontin ääressä olevan kadun ensimmäisestä kiveämisestä johtuviin kuluihin, mutta että sen vastedes oli pidettävä nämä katuosat kunnossa ja puhtaina edellä olevan b-kohdan mukaisesti; sekä

d) että uusien omistajien oli heti sopimusta tehtäessä otettava haltuunsa vaihtoon sisältyvät alueet, lukuunottamatta keskusvankilan länsirajalla olevaa, jonka valtio ottaisi vastaan kesäkuun 1 p:nä 1931.

Asiaa esiteltäessä kaupunginvaltuusto kaikin puolin hyväksyi⁴⁾ rahatoimikamarin esityksen.

¹⁾ Valt. pöytäk. 19 p. maalisk. 34 §. — ²⁾ S:n 21 p. helmik. 3 §. — ³⁾ Ks. v:n 1926 kert. s. 9. — ⁴⁾ Valt. pöytäk. 10 p. jouluk. 20 §.

Pengerkadun tontin n:o 22 myynti. Herrat V. L. Mattila ja E. I. Niemi olivat v. 1928 huutokaupassa huutaneet ¹⁾ XI kaupunginosan korttelissa n:o 346 olevan Pengerkadun tontin n:o 22 perustettavaksi aiotun osakeyhtiön laskuun 750,000 markan hinnasta. Viitaten siihen, ettei tämä kauppa rahoituskamarin entisen asiamiehen M. Wilskmanin laiminlyönnin johdosta ajoissa ollut saanut lainhuudatusta, ostajat anoivat kamarilta, että heille myönnettäisiin kauppaehtoisissa määrättyjen kauppahinnan 637,600 markan suuruisen maksamattoman osan lyhennysmaksuerien ja koron maksamisen lykkäystä kaksi vuotta v:n 1929 syyskuun lopusta lukien, sekä että kolmeksi vuodeksi määrätty rakennusvelvollisuuksien täyttämisaika myöskin vastavasti pidennettäisiin. Tämän johdosta kamari myönsi anojille mainittujen lyhennysmaksuerien ja korkojen maksamisen lykkäystä, kuitenkin vain vuodeksi ja rakennusajan pidennystä, samoin vuodeksi, sekä myi sittemmin tontin v. 1930 laaditun kauppakirjan perusteella anojien muodostamalle Asunto-osakeyhtiö Pengerkatu 22 nimiselle yhtiölle. Ilmoittaen nämä toimenpiteensä kaupunginvaltuustolle kamari sen jälkeen alisti ne valtuuston tarkittaviksi, jolloin tämä päätti ²⁾ ne hyväksyä.

Saksalaisen koulun tonttikaupan ratkaiseminen. Kaupunginvaltuusto oli v. 1929 erinäisin ehdoin myynyt ³⁾ Helsingin saksalaiselle kouluyhdistykselle XIII kaupunginosan korttelissa n:o 417 olevan Dagmarinkadun tontin n:o 9 mainitun yhdistyksen ylläpitämälle saksalaiselle koululle rakennettavan talon paikaksi. Yhdistyksen kuitenkin ilmoitettua rahoituskamarille, että se ei halunnut päättää tonttikauppaa, kamari teki ⁴⁾ tästä ilmoituksen kaupunginvaltuustolle.

Pohj. Rautatiekadun tontin n:o 9 omistusoikeus. Kaupunginvaltuusto oli v. 1927 luovuttanut ⁵⁾ Helsingin musiikkiopisto osakeyhtiölle XIII kaupunginosan korttelissa n:o 402 sijaitsevan Pohj. Rautatiekadun tontin n:o 9 konservatoriorakennuksen teettämistä varten sinne. Sen jälkeen kun mainitun yhtiön v. 1928 pidetyssä yhtiökokouksessa oli päätetty perustaa erityinen Helsingin konservatorion säätiö, joka ottaisi tehtäväkseen konservatoriorakennuksen teettämisen ja jolle yhtiö tätä varten luovuttaisi kyseisen tontin, yhtiö ja uusi säätiö anoivat v. 1930, että kyseisen tontin kauppasopimus tehtäisiin suoraan kaupungin ja säätiön kesken. Rahoituskamarin sitä puollettua valtuusto myöntyi ⁶⁾ anomukseen.

Apollonkadun tonttien n:ot 8 ja 10 omistusoikeus. Kaupunginvaltuusto oli v. 1923 määrätyn ehdoin luovuttanut ⁷⁾ XIII kaupunginosan korttelissa n:o 436 olevien Apollonkadun tonttien n:ot 8 ja 10 omistusoikeuden Tekniska läroverket i Helsingfors aktiebolag nimiselle yhtiölle. Sen jälkeen kun yhtiö v. 1930 oli muodostettu säätiöksi, jonka nimitys oli Stiftelsen Tekniska läroverket i Helsingfors ja tehtävä yhtiön ylläpitämän oppilaitoksen sekä yhtiön kaiken omaisuuden ja sen velkasitoumusten haltuunotto, yhtiö anoi, että edellä mainittujen tonttien omistusoikeus luovutettaisiin valtuuston aikaisemmin vahvistamin ehdoin mainitulle säätiölle. Rahoituskamarin tätä anomusta puollettua valtuusto päätti ⁸⁾ hyväksyä sen.

Tonttien luovuttaminen valtion oppikouluille. Opetusministeriö oli vedoten v. 1872 annetun koulujärjestyksen 104 §:ään v. 1925 anonut kaupunginvaltuustolta m. m., että uudelle suomalaiselle ja uudelle ruotsalaiselle poikakoululle varattaisiin sopivat tontit, edelliselle esim. silloinen XI kaupungin-

¹⁾ Ks. v:n 1928 kert. s. 156. — ²⁾ Valt. pöytäk. 11 p. kesäk. 11 §. — ³⁾ Ks. v:n 1929 kert. s. 18. — ⁴⁾ Valt. pöytäk. 29 p. lokak. 15 §. — ⁵⁾ Ks. v:n 1927 kert. s. 24. — ⁶⁾ Valt. pöytäk. 7 p. toukok. 28 §. — ⁷⁾ Ks. v:n 1923 kert. s. 27. — ⁸⁾ Valt. pöytäk. 10 p. jouluk. 23 §.

osan kortteli n:o 334 a ja jälkimmäiselle esim. XIV kaupunginosan kortteli n:o 480. Sen lisäksi ministeriö v. 1928 oli anonut tonttipaikan luovuttamista uudelle suomalaiselle tyttökoululle Kallion kaupunginosasta, jolloin tarkoitukseen sopivina oli mainittu korttelit n:ot 352 ja 301 b sekä osa kortteli n:o 326. Sitten kun kaupungin yleisten töiden hallitus antamassaan lausunnossa eri perusteiden nojalla oli pitänyt kolmea yllä mainittua tonttipaikkaa epä-tarkoituksenmukaisina ja niiden sijaan ehdottanut tyttökoulun paikaksi XI kaupunginosan korttelin n:o 334 koillisosaa, rahatoimikamari v. 1930 teki valtuustolle esityksen asiasta. Siinä kamari m. m. huomautti, että Helsingin kaupunki viime aikoina oli valtion oppikoulujen tarpeisiin ilmaiseksi luovuttanut kolme suurta tonttia, joiden pinta-ala kaikkiaan oli 14,133 m² ja yhteinen arvo 14,108,600 markkaa, sekä että samaan tarkoitukseen nyt oli pyydetty vielä kolme tonttia, jotka käsittivät 11,530 m² ja joiden arvoksi oli laskettu kaikkiaan 10,206,000 markkaa. Siinä tapauksessa, että nämäkin maksutta luovutettaisiin, tulisi kaupunki kymmenvuotiskautena 1921—31 korvauksetta luovuttaneeksi valtion kouluille kaikkiaan 25,663 m² tonttimaata, jonka arvo nousi 24,314,600 markkaan. Vaikkakin oli myönnettävä, että valtion huolehtiminen kaupungissa olevista oppikouluista tuotti kaupungille suurta välillistä hyötyä, ei kaupunkia kamarin mielestä kuitenkaan saanut loppumattomiin velvoittaa ilmaiseksi luovuttamaan kallisarvoista tonttimaata valtiolle. Kun kaupunki sitäpaitsi joidenkin liikenneväylien laajentamiseen y. m. tarkoituksiin ehdottomasti tarvitsisi erinäisiä, siihen aikaan valtion hallussa olevia maa-alueita, kamari esitti, että valtuusto, ennenkuin päätettiin puheena olevien tonttien luovuttamisesta, anoksi valtioneuvostolta, että kaupungille osittaisena korvauksena näistä luovutettaisiin kolmen maa-alueen omistusoikeus, nimittäin:

- 1) II kaupunginosan korttelin n:o 42 n. 55 m² käsittävän luoteisosan, jonka arvo oli 165,000 markkaa, ja joka tarvittiin Kaisaniemenkadun leventämiseen;
- 2) VIII kaupunginosan korttelissa n:o 142 olevan rahapajan tontin, joko kokonaan tai ainakin n. neljänneksen siitä. Koko tontin arvo oli 6,000,000 markkaa ja neljänneksen 1,500,000 markkaa, ja mainittu alue tarvittiin satamaradan jatkamiseksi Pohjoisrantaan ja sieltä edelleen Sörnäisten rantatielelle; sekä
- 3) 8,000 m² suuruisen Pasilan luona olevan Ilmalan alueen osan, jonka arvo oli 1,600,000 markkaa, ja joka tarvittiin vesijohtolaitoksen uutta vesisäiliötä varten.

Asiaa esiteltäessä kaupunginvaltuusto päätti¹⁾ rahatoimikamarin ehdotuksen hyläten:

- 1) luovuttaa suomalaista poikakoulua varten n. 3,500 m² käsittävän osan korttelista n:o 334 2,275,000 markan kauppahinnasta, mikä sai olla korotomana lainana niin kauan kuin tonttialuetta käytettiin koulutarkoitukseen;
- 2) samoin ehdoin luovuttaa ruotsalaista poikakoulua varten n. 4,930 m² maata korttelista n:o 480 5,916,000 markan kauppahinnasta;
- 3) samoin ehdoin luovuttaa suomalaiselle tyttökoululle n. 3,100 m² maata korttelin n:o 334 koillisosasta 2,015,000 markan kauppahinnasta; sekä
- 4) antaa rahatoimikamarin tehtäväksi tehdä valtuustolle esityksen kaupungille tarpeellisten valtion omistamien alueitten hankkimisesta kaupungille.

Tontin luovuttaminen kirkkorakennusta varten. Helsingin kaupunkilähetyksen tekemän esityksen johdosta, joka koski XII kaupunginosan kort-

¹⁾ Valt. pöytäk. 18 p. kesäk. 10 §.

telin n:o 358 Hämeentien varrella olevan tontin n:o 64 (ennen n:o 61) luovuttamista maksutta kyseiselle yhdistykselle rakennettavan evankelis-luterilaisen kirkon paikaksi kaupunginvaltuusto oli v. 1929 tarjonnut¹⁾ mainitun tontin kaupunkilähetyksen lunastettavaksi 560,360 markan hinnasta. V. 1930 yhdistys uudisti anomuksensa saada kyseinen tontti maksutta. Kaupungin yleisten töiden hallituksen ehdotettua anomuksen evättäväksi viitaten siihen, että ensiluokkaisella liikepaikalla sijaitseva tontti oli liian kallisarvoinen mainittuun tarkoitukseen luovutettavaksi, ja rahatoimikamarin lausuttua, että kaupunginvaltuuston olisi pysyttävä asiasta v. 1929 tekemässään päätöksessä, kaupunginvaltuusto epäsi²⁾ yhdistyksen anomuksen.

Punaisen-Ristin kujan tonttien n:o 2 ja 4 luovuttaminen Suomen punaiselle ristille. Suomen punaisen ristin keskushallitus anoi XIV kaupunginosan korttelissa n:o 479 b olevien Punaisen-Ristin kujan tonttien n:ot 4 ja 2 kauppakirjan laatimista, joista tonteista edellinen oli v. 1924 ja jälkimmäinen v. 1929 varattu³⁾ Punaisen ristin suunnitteleman sairaalan paikaksi. Kaupungin yleisten töiden hallituksen arvioitua yhteensä n. 8,377 m² käsittävien tonttien arvon 800 markan yksikköhinnan mukaan m²:ltä 6,700,000 markaksi, kaupunginvaltuusto rahatoimikamarin ehdotuksesta päätti⁴⁾ myydä Punaisen-Ristin kujan tontit n:ot 2 ja 4 Suomen punaiselle ristille, edellisen 3,680,000 markan ja jälkimmäisen 3,020,000 markan hinnasta eli yhteensä 6,700,000 markasta, jolloin kauppahinta niin kauan kuin tontteja käytettiin sairaalataroitukseen sai olla maksamatta ja korottomana lainana tonttien ja niille teetettyjen rakennusten ensimmäistä kiinnitystä vastaan, mutta muussa tapauksessa heti lankesi maksettavaksi, sekä että kyseisille tonteille rakennettaviksi aiottujen rakennusten pääpiirustukset alistettiin kaupunginvaltuuston hyväksyttäväksi.

Maa-alueen luovuttaminen Kulosaaresta kirkkoa ja kirkkoherran asuntoa varten. Kulosaaren huvilakaupunkiseurakunnan lisätty kirkkovaltuusto anoi viitaten Helsingin kaupungin ja Kulosaaren huvilakaupunki osakeyhtiön kesken v. 1928 tehtyyn kauppasopimukseen⁵⁾, että kaupunginvaltuusto luovuttaisi seurakunnalle maksutta Lindgrenintien varrella Kulosaaresta olevan, erääseen piirustukseen merkityn maa-alueen rakennettavaksi aiotun kirkon ynnä kello-tapulin sekä kirkkoherran asunnon paikaksi. Kaupungin asemakaava-arkkitehdin ja kaupungin yleisten töiden hallituksen puollettua luovuttamista valtuusto rahatoimikamarin ehdotuksesta päätti⁶⁾ suostua anomukseen ja antaa rahatoimikamarille tehtäväksi ryhtyä kaikkiin siitä johtuviin toimenpiteisiin.

Erään Pukinmäen alueen luovuttaminen urheilukentäksi. Helsingin maalaiskunnan urheilulautakunta oli rahatoimikamarilta anonut saada käyttää urheilukenttänä n. s. Karhusuon niityllä, Pukinmäen korttelin n:o 51 eteläpuolella, sijaitsevaa kaupungin omistamaa n. 11,250 m²:n suuruisia aluetta. Kaupungin yleisten töiden hallituksen ja rahatoimikamarin puollettua esitystä kaupunginvaltuusto kamarin esityksestä päätti⁷⁾ luovuttaa mainitun alueen Helsingin maalaiskunnalle toistaiseksi urheilukenttänä käytettäväksi ehdoin, että kunta huolehti kentän kuntoonpanosta ja ylläpidosta ja kaikki paikkakuntalaiset vapaasti saivat käyttää sitä sekä, että alue, jos kaupunki tarvitsi sitä muihin tarkoituksiin, ilman irtisanomista luovutettiin takaisin kaupungille ilman kentän kuntoonpanon y. m. aiheuttamien kustannusten korvausvelvollisuutta.

¹⁾ Ks. v:n 1929 kert. s. 19. — ²⁾ Valt. pöytäk. 26 p. marrask. 33 §. — ³⁾ Ks. v:n 1924 kert. s. 17 ja v:n 1929 kert. s. 22. — ⁴⁾ Valt. pöytäk. 2 p. huhtik. 28 §. — ⁵⁾ Ks. v:n 1928 kert. s. 10. — ⁶⁾ Valt. pöytäk. 18 p. kesäk. 2 §. — ⁷⁾ S:n 10 p. jouluk. 15 §.